

Ouder gooit kind van dak

Ik zag het al voor me. Net terug van vakantie wist ik, wijkjournalist, dat ik nog een stukje voor de wijkkrant te gaan had. Gisteravond werd me inspiratie hiervoor zomaar in mijn schoot geworpen. Potentiële koppen suizen al door mijn hoofd. Eén blijft er hangen: Ouder gooit kind van dak. Foto van een ambulance erbij. Telegraafgevoelens komen bij me op. Spanning en sensatie in de doorgaans rustige Archipelbuurt in Den Haag (NL)!

Die avond

Man en ik besluiten de ambulance te bellen. De broeder: "Wilt u morgen terugbellen?". "En als ie dan vannacht sterft?", vraag ik bezorgd. "Ach, zo'n vaart zal het niet lopen", zegt de man en hangt op. Beneden gekomen beklim ik, met gevaar voor eigen leven via trapleer en boom, het muurtje dat onze tuin scheidt van die van de achterburen die op vakantie zijn. Eerder deed man hetzelfde maar hij gaf weinig details door en zit nu aan de telefoon. Ik voel wel aan dat de situatie ernstig is. Balancerend op het muurtje met een fotocamera om mijn nek zie ik hem fier en monter door buurmans tuin rondstappen: een uit de kluiten gewassen jonge meeuw, grijsbruin van kleur. Op de foto die ik van hem maak is niets te zien, de duisternis is ingevallen. 's Nachts word ik opgeschrikt door de dialoog die de ouders voortdurend aangaan met hun kind. Het kind krijsst hoog, klinkt ietwat in paniek, lijkt contact te zoeken. De ouders klapperen de snavels ritmisch op elkaar alsof ze geoefende djembé-spelers zijn, zenuwachtig voor een optreden. Dit geluid wordt afgewisseld met een krijs, lager van toon, waarin ze snoeihard lijken te roepen: "Vlieg, vlieg, vlieg dan toch!". Onderwijl scheren de ouders laag over de tuinen van de ene huizenrij (Celebesstraat) naar de andere (Malakkastraat). De ambulancebroeder had het me al uitgelegd. Belandt een familie op het dak, dan gooien ze hun kroost ervan af. De bedoeling is dat ze aan de straatkant gelanceerd worden en leren overleven. De helft van de tijd wordt het echter de tuinenkant. En die tuinen zijn te klein voor zulke grote vogels om weer op te kunnen stijgen. In deze tijd van het jaar is dat schering en inslag, aldus de dierenambulanceman.

De volgende ochtend

Tot mijn genoegen hoor ik de meeuwen (mijn foto was immers mislukt) nog steeds krijsen en haal ik mijn trapleer en fototoestel opnieuw voor de dag. Maar tot mijn verbazing hoor ik het kind vanuit de tuin naast mij krijsen. Dat maakt het een stuk eenvoudiger, dan heb ik geen trapleer en boom nodig, mijn balkon is nu voor een persfotograaf een toplocatie. Ik ren naar boven, helaas zonder toestel, en zie even later mijn onderwerp door de tuin van de burens stappen. Nu weer snel naar beneden, de tuin in, om mijn toestel te pakken. Dan ontmoet ik onverwachts de jonge meeuw, staand op het muurtje tussen onze tuin en die van onze burens. Voor een goed gesprek is niet veel tijd. Als ik, waarschijnlijk bij wijze van een natuurlijk afweermechanisme, de trapleer richting jonge meeuw beweeg, stijgt hij op. Op zo'n acht meter gevolgd door de moeder. Ze lijkt te roepen: "Ja, vlieg, en nu door, ja zó, is het niet heerlijk?"

Mij rest een artikel zonder welke foto dan ook. Niet van een jonge meeuw en ook niet van een of andere stoere man in een hemels pak van de Marianne Thieme-brigade. Jammer, ik had me er zó op verheugd te zien hoe die dit varkentje zouden wassen...

Cathrien Ruoff